

Végállomás

minden létező erőssel
a késő időt öntögetném vissza
felrepedt percekbe

hogyan csak egyetlenegyszer
körénczárulhasson még a busz
ahol a balomon ülve

fejben (mégis hogy másképp) lényegében eljegyeztelek
az elénkringó autót
egy barna szempár elnagyolt ecsetvonásaitól

becsiccsentve vitt minket körbe-körbe
kelj fel és élj
motoszkált bennem csak

rád nézve ki is ment a fejből ez a két-három romantikus szó
emlékszem pályát tévesztett puha kis kézben száradó
szál világ

volt a ráncsukódó tél
így telt az utolsó perc életünkben
és bár érzelmes zene szólt a kerekek alól

nem mondtam el amit a forgatókönyv
ilyen esetekre előír ti.
hogyan így szeretnék félbemaradni

és kértem is utána mindig valami
alkalmi istentől
hadd lehessen ez a kivágott kép

az a kevés hátralévő örökkévalóság
amíg még kitapintható
a halántékon ez a fanyar lemondásíz

amíg még a zsibbadásból sejthetem
hogyan vannak sejtjeim
mielőtt búcsúpuszi nélkül csendben

leszálltál.

Szenilitás

Sajnos belém látsz ha írok látod a
tollat ahogy végigsimít a papíron
hallod ahogy közben kopog az ablakom
az esőn az utcán belekiabálnak a
gomolygó déli harmonikaszóba *élünk még?*

Csendéletek

I.

elrághatnám a fejembe vezető ereket
hogyan ezentúl ne kelljen látnom
milyen ismerős hófödte táj vagy nekem
a ruhád alatt a bőr jégvirágokba
bújt anyaszült föld
alatta lágy földtani rétegek
egészen a csontokig
a saját pipacssugaraid kávébarnítják
át a szemed, hát ide szöktek
a porcelánbőr elől a színek

és én órákon át képes voltam nem erről beszélni
neked

II.

Kegyednek igen jól áll a fehér
mondtam valami sosemélt valószínűtlen
trotytos békebeli dzsentlmen hangján
holott széttépni, hamuvá perzselni,
megsemmisíteni
kellett volna már mikor először
felémderegtél hogy még az
emléked se vihessen kísértésbe és
ne rombolja porig ami megmaradt belőlem
a felismerés, hogy végig

te voltál a nő fehérben

az egy és örök
akihez csokonaitól juhászig catullustól petrarcáig és a többi
oda-vissza írták a nevetséges klapanciákat
legfeljebb a neved tudták mindig rosszul

de hát én se téptelek szaggattalak
marcangoltalak éheztetett vadállat
módjára szanaszét,
és ha már megbénított a belémfecskendezett úri neveltetés
(értsd: töketlenség),
kénytelen voltam beismerni hogy:

Kegyednek igen jól áll a fehér.